

JORDI ERIN

PORTAVEU D'AVENÇADA DEL MOVIMENT NACIONALISTA

SORTIRÀ ELS DIES 5 I 20 DE CADA MES

10 cts.

ANY I NÚM. 3

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ: NÁPOLS, 219

BARCELONA 5 MARÇ 1922

«Si amb un tret de fusell es mata un home.—amb una idea un poble's reivindica.—Feina tindran, si han d'acabà amb la raça»

(«Jordi Erin»-Burgas)

Per l'Espanya Gran

Si. Pot estar contenta l'Espanya de l'obra dels ministres catalans. Ço que no havien sapigut lograr, segurament no per falta de voluntat, sinó per falta de qualitats, les més il·lustres personalitats castellanes, gallegues i andaluses que monopolitzaven l'usdefruit dels ministeris de l'Espanya, ho obtenen els ministres catalans. La Hisenda, base de la vida de tot país, que a l'Espanya anava en ràpid camí de convertir-se en un mitus, serà ara una realitat. L'Espanya tindrà Hisenda. L'Espanya, es a dir, l'Estat, tindrà diners.

Aquest Estat que dia darrera dia ofèn a Catalunya amb disposicions contràries als seus drets, als seus sentiments, serà ara un Estat relativament fort.

I això, mercès als esforços dels ministres catalans.

Ara, quan Catalunya reclami el reconeixement de la seva personalitat, l'Estat espanyol hi oposarà una resistència que no hauria pogut oposar d'apar seguir el camí de la seva bancarrota, a la que li encaminaven els seus polítics suicides, ineptes i corromputs que l'han vingut governant.

Ja es innegable que els capdevaners polítics catalans, al abandonar la política d'oposició al regim actual, al col·laborar amb els polítics centralistes, han sigut absorbits per aquest. Ja s'hi han confós, ja són tots uns, amb l'agravament de que aixís com els polítics «indígenes» tiraven la cosa a rodar amb els seus desgavells, lo qual hauria facilitat la lliberació de Catalunya, els esmentats polítics catalans amb la seva obra, apunten l'Estat centralista i el fan fort, sense que hagin lograt res a favor dels anhels patriòtics de Catalunya.

Un lector de l'ABC

—Verán Vds., yo leo el ABC por varias razones: porque es el diario que mejor defiende la integridad de las subsistencias, el que con su tauromaquia fomenta la robustez y virilidad de la raza, y a más, por tradición, pues ya era el diario favorito del marido de mi mamá.

Si l'energia i el talent que han posat els ministres catalans al servei de l'Estat espanyol, que continua essent l'opressor de la nacionalitat catalana, els haguessin posat en defensa del reconeixement de l'Estatut de l'Autonomia que va aprovar tot Catalunya, es indubtable que a hores d'ara l'Estatut regiria a nostra terra. Es indubtable que aquest ministres haurien continuat essent els ídols de Catalunya, la seva Pàtria, i foren ministres de la Nació Catalana.

Més... han trovat que Catalunya era petita per a ells, i s'han posat al servei de l'Espanya, que es més gran, es a dir, que te més kilòmetres quadrats de extensió.

I per a allunyar la protesta i la lluita per a les reivindicacions de Catalunya, i per a fer callar els crits d'acusació que de tota l'ànima catalana sorgirien contra els catalans que s'han passat a col·laborar amb l'enemic, han fet un aranzel on hi ha certa protecció per a l'indústria catalana.

Peró, sàpiguen els polítics espanyols—i entre aquests hi posém els ministres i ex-ministres catalans—que el fet de la protecció a l'indústria de Catalunya, a la qual nostra terra hi te un perfectíssim dret, no minvarà en lo més mínim la forsa amb que defensarém els nostres ideals, i que els veritables catalanistes continuarem lluitant més fort que mai per la llibertat de Catalunya.

No oblidarem de fer recordar a aquets polítics que Catalunya, ço que vol per sobre de tot, es el reconeixement de la seva personalitat integral, i que Catalunya blasmarà dels polítics catalans que es passen al servei de l'Espanya Gran, es a dir, de l'Estat opressor de Catalunya, sense obtenir cap ventafaja per a les reivindicacions dels drets polítics de nostra terra.

Catalans: Un diari de Madrid, de tots conegut per son odi a nostra Patria, l'ABC d'un temps ençà ve accentuant les campanyes plenes d'odi i de verí contra nostra gloriosa llengua, contra nostres drets i nostres homes.

Les infamies han arribat ja al paroxisme, i la dignitat de catalans, de fills d'aquesta raça que el virus de quatre sers degenerats no podrà jamai tacar, pero ofesa avui fins en lo més pregon de l'ànima, ha de móure'ns a una campanya per a privar que en mans catalanes s'hi vegi l'ABC per a evitar que aquest pape-rot es llegeixi a nostra pàtria.

Hem de conseguir que els números del diari esmentat que arribin a Catalunya sols siguin llegits pels ELEMENTOS que dignament poden ostentar els títols de llegidors de l'ABC. I per a conseguir aixó hem d'organitzar ferma i persistent campanya d'absolut BOICOT als que el compren i als que el venen.

Catalans! Mentres per part de diverses entitats s'está estudiant la forma de fer ben efectiva aquesta campanya, no compreu diaris, llibres ni revistes allí on vegeu que venen l'ABC. REPUGNEU AL COMPANYY, AL CONEGUT O A L'AMIC QUE EL LLEGEIXI.

DECLAREU Boicot absolut AL DIARI QUE TANTES GROLLERIES, INSULTS I CALUMNIES LLENÇA CONTRA NOSTRA PATRIA.

De quinzena a quinzena

Ja tenim solucionat el plet dels grups escolars, i, com era de suposar, no pàs en sentit favorable a nostres reivindicacions. S'ha obtingut quelcòm, es veritat; una intervenció de la Comissió de Cultura en el Patronat de les Escoles, més sempre sota la tutela d'un ministre espanyol que el dia que es llevi de mal humor, d'un cop de ploma dicta la disposició que li sembli, i d'una obra per els catalans pagada i per els catalans sostinguda, no'n treurém cap profit per a Catalunya.

Diguéu, amics, qué passaria si aquests grups realitzessin una tasca patriòtica, si en aquests grups s'ensenyés en nostra llengua, i pujés de ministre d'Instrucció Pública el senyor Melitón González. (a) Pau Parellada, cosa molt possible en aquest país on fins En La Cierva ha arribat a ministre.

M'estranya que el ferm nacionalista En Nicolau d'Olwer. Sembla talment com si a la resolució d'aquest plet hi hagi intervingut solsament en nom de la Comissió de Cultura el seu assessor senyor Ainaud. Com que per els resultats obtinguts aixís ho sembla, ens agradaria saber la intervenció d'aquest senyor en l'assumpte. Volen dir que no ha fet pès el seu criteri?

**

A Madrid el nostre Cambó va treballant per l'Espanya Gran. Projectes, impostos, disposicions, tot sembla que vulgui anar cap a la salvació de quelcòm que estava ben perdut.

No es pàs aquest, senyor Cambó, el camí de nostre triomf; tot el contrari. Deixi que tot allò s'acabi de corcar, de podir, que allavors Catalunya tindrà més franc el camí de la seva llibertat.

**

Ha tornat un ministre a visitar-nos. El dia era solemne: Carnestoltes.

Més, amics, tot decau. Avans, per l'arribada d'aquest, tot hauria estat entusiasmisme, ovacions, tofa la mainada hauria anat a rébrél... Enguany, al baixador del Passeig de Gràcia, era comptada la mainada que hi havia. No hi ha dubte de que el Carnestoltes avui ja no fá Gràcia, i com que no'n fá, no es de Justícia anar-lo a rebre.

**

Escrites les anteriors ratlles ens enterem de la nova Crisi i de l'entrada del Ministre català de la Lliga en el nou Govern. I a Gràcia i Justícia! Ja podem preveure que passarà amb el plet de Notaris. Una solució com ara la donada als grups escolars. I l'autonomia de Catalunya, molt be gràcies a Deu. Serà el según Pavo republicano. Encare que un ministeri Sanchez Guerra, es una garantia segons «La Veü» que ens recorda que fou ell un dels que otorgá el decret de Mancomunitat. I no recorda res més «La Veü» del senyor Sanchez?

Doncs Catalunya si que'n recorda quelcom més i molt greu per nostra Patria.

JORDI DE PALERMO.

Boicot

als que venen

I' A B C

Al sanyó Malitón

Novament el senyor Pau del diari de los beceroles, aquell que sotassigna tota mena de vulgaritats amb el nom estrafalari de Melitón Gonzalez per que deu semblar-li més graciós, s'ha permès motejar tontament i també debades com sempre, la nostra llengua nacional amb frases i mots que mostren palesament el pobre enginy i pocs coneixements que el senyor Pau té la disort de posseir.

Convençuts que la dèria d'aquest pobre home contra totes coses de Catalunya vé a ésser una mena de cas patològic, no podem menys que compadir-lo de tot cor, perquè, coneixedors de tota l'Espanya d'artifici i mentida potser millor que no el pobre senyor Pau, sabem plà bé com aquella gent frèvola i mancada de tot sentit jutgen les còmiques sortides del «jocoso escritor», i sabem també que se n'enriuen despiatadament del pobre senyor Pau, ja que, enc que influït per un atavisme eixorc que els priva de comprendre els problemes vius—com problema viu es tot fet nacionalista i primordialment la parla d'un poble—no per aquesta causa deixen de capir que els escrits del senyor Pau son vulgars ximpleries que no poden llegir-se sinó ríent de pietat, o que, en cas de produir qualche efecte seriós—degut a escriure-les en un diari de gran circulació dintre l'Espanya—no pot ser altre que arborar el sentiment nacionalista dels pobles oprimitos i fer deixondir l'amor a la llibertat nacional al cor d'aquells que mai havien pensat en aquestes coses.

Però, amb tot i restar pregonament agrats al senyor Pau i al Director del diari de los beceroles per a acullir tan benèvolament les propagandes separatistes que no foren permeses a Catalunya, nosaltres recomanem al senyor Melitón que llegeixi millor els seus articlets o que pregui a qualsevol amic seu—el senyor Royo i Villanova per cas, que sab una mica més de lletra—que fassi la mercè de llegir-los-hi detingudament i, cas de ser possible, que els analitzi. Perquè el pobre senyor Pau no deu haver vist, o dissort! que nombroses paraules que cita son acabades amb *a*, que en plural canvien aquesta *a* en *e*, afegint-hi després la *s*. No havia pensat en això el bon senyor Pau? Calia solament que digués: en el programa alludit, els acabaments de les paraules en plural son formats per *e s*, i en el diccionari per *a s*. No li sembla que dit aixís estaria millor i no posant aquella llista que podria allargar-se fins a omplir un espai que no cabria ni en cent diaris com el de los beceroles?

Altament, tan els plurals acabats amb *e s* com nombroses formes gramaticals i lèxiques que esmenta el senyor Pau com a inversemblances, avui en dia son tan corrents a Catalunya que ja ningú pensa en discutir-les. Això fou en temps passats quan hom escrivia el català *d'esma*, o sigui en aquells temps de la més trista decadència que els escriptors usaven paraules que mai havien pertenescut al nostre lèxic, i dels quals, degut a llur simplicitat de procediments que no obligaven a forçar la pensa el bon senyor Pau sembla remenbrar-ne tan dolces recordances.

Fixi's bé el senyor Pau en aquests versos d'Amadeu Des-Escas:
En aquel mes de maj
Cant lauzeló son gai
E chanto pels boisees,
Estava cossirós
Damor quem destrenhia
Car vezer non podia...

I aquests altres d'En Ramon Vidal de Besalú, conegut gramàtic del seus temps:

Abril issie mays intrava
E cascús dels auzels chantava
Josta sa par que aut que bas;
E car remanion atras
Vas totes partz neus e freidors,
Venion frugz, venion flors
E clar temps e dossa sazoz.

I encara aquests del gentil poeta En Guillem de Cavestany:

Lo dous cossire
Quem don amors soven,
Domnam fai dire
De vos mainh vers plazen
Pessan remire
Vostre cors covinen

Quame dezire...

Mais

I també aquests de l'immortal Auzies March:

La vida es breu e lart se mostra longa,
lesperiment defall en tota cosa,
lenteniment en lo mon no reposa,
al jubi d'hom la veritat s'allonga.

I en aquest fragment de lletra que el sabi Rei de Catalunya adreçà al bisbe de Girona:

...entes havem que les campanyes vostres e dels altres clergues de Gerona apadreguen del vostre palau los juheus del call de Gerona, assenyalamet en la present setmana, e en tal manera ab pedres, e qui es pijor ab foch, combatent e volen combatre lo dit Call e los juheus daquell, que es e seria cosa de mal eximpli, e si en vos ne en los altres clergues hagues tanta de caritat com prehicats per les trones, ne haver deuria, no destruhiriets o dariets loch que fossen destruhits los dits juheus, qui son nostres propis

No veu palesament el senyor Pau d'on procedeixen aquestes paraules i formes gramaticals que jamai ha enteses i que li sembla quelcom de marvellós la fassió d'escriure-les modernament, fent-les-hi reviuere la justa valor que tinguèren en els sigles d'or de la llengua catalana? No veu com modernament la nostra parla pren un gentil caent del mes pur classicisme?

Amb tota sinceritat també, li recomanem que estudiï quelcom sobre l'origen de les llengües llatines, ja que això li ensenyaria a no escriure altres ximpleries com allò de les «palabrotas» castellanes que la seva migradesa d'intel·ligència atribueix al català. I es que, senyor Pau, el català, lleuost i provençal que formen la llengua d'oc, el francès, l'italià, el galaico-portuguès, el castellà i el rumà,—no la llengua de Roma, senyor Pau, sinó que hom parla a les llunyes terres de Rumania,—tenen un origen comú en la llengua llatina, barrejada amb paraules gregues i variants de les llengües que primitivament parlaven els pobles abans d'ésser sotmesos al despotisme de l'Imperi de Roma.

Veritat que semblant cosa es maravellosa, senyor Pau? I encara es més marvellós el sapiguer que la llengua catalana, degut principalment al geni viu i esperit d'independència dels catalans, començà a parlar-se quan encara les altres ni tant sols existien, i que fou la primera amb la qual hom escrigué documents, en temps que la llengua de Castella tot just estava en gestació, com l'infant que comença a dir les primeres paraules que son poc menys que incomprendibles i el germà gran ja parla clarament.

No coneix el senyor Pau aquells formosos versos del gentil poeta castellà, el Marques de Santillana, que diuen aixís:

Moça tan fermosa
non vi en la frontera...

paraules que tenen mes semblança encara amb la llengua catalana antiga i moderna que no aquelles paraules que inconscientment ell li atribueix?

Altremet, si el seu cervell pogués capir una mica més les coses que diu, clarament entendria que, si totes aquestes llengües han tingut un origen comú, res mes natural que tinguin també paraules exactament iguals. Si el senyor Pau sapigués llatí, podria probar de conjujar mantes paraules-mare i allevors endevinaria l'origen de nombroses dubtes que ara té.

També, cercant, trobariem paraules catalanes a l'angles, a l'alemany, i altres llengües d'Europa, i ensensem, senyor Pau, que totes aquestes llengües pas son «dialec-tos» de la castellana, ja que, lògicament, dialectes d'ella serien si el català ho fos també.

Si el senyor Pau en lloc d'esmerçar el seu pobre enginy en escriure comedietes per a distreure a la gent curta d'esperit l'hagués esmerçat a l'estudi de la filologia,—cosa imprescindible quan hom vol discutir d'aquesta guisa,—potser mai s'hauria atrevit a escriure, amb la mes despiatada burla dels mateixos que l'encoratgen a fer-ho, aquests tristos articles contra la nostra parla nacional. Es que el senyor Pau posseeix tot el coratge que dona la ignorància.

Potser encara no ha tingut temps d'assabentar-se que existeix l'Institut d'Estudis Catalans el qual, fa mes de deu anys, va dictar unes normes que son acceptades per tots els catalans?

Es que el senyor Pau no llegeix els veritables diaris de Catalunya?

Assabenti's de tot això, i quan ne tingui enc que sigui un lleuger coneixement, quan hagi estudiat quelcom dels antics trovaires catalans, provençals i llemosins com En Bertran dez Born, Guerau de Borneil, Guillem de Cavestany, Bernat de Sicart, Uc de Mataplana, Ramon Vidal de Besalú, Arnau el Català, Bernat dez Far, Serveri de Girona, Berenguer de Palassol... els mortals poètes N'Auzies March, Mossen Jaucme de Sanct Jaucme, Frà Entelm de Turmeda, Jaume Roig... els prosistes Ramon Muntaner, Bernat dez Clot, Martí Johan de Galba, Bernat Metge... els reis Jaume I, Pere III, Joan I... els savis Ramon Lull, Aragó, Arnau de Vilanova, Serret... i els moderns Blanch, Bosch, Verdader, Guimerà, Pagès de Puig, Maragall, Carner, Lopez-Picó, Francis, Sebastià Pons... quan el senyor Pau hagi llegit tot això que diem i també el sapiguer ço que es una llengua o un dialecte; quan al comprar un llibre no tingui de preguntar al llibreter si es bó o dolent, sinó que pugui saber-ho per ell mateix, conseqüència de ço que li recomanem, allavors que escrigui el senyor Pau, però que escrigui amb arguments en els quals hi traspuï sinó alguna guspira d'erudició, que tampoc demanem impossibles, quan menys que hi campegui quelcom de lògica; allavors, que encara el senyor Pau descobrirà noves divergències entre la llengua catalana de la decadència i la que s'escriu en els temps clàssics i la que s'escriu modernament, els seus escrits no faran riure de pietat, i, si com diu el senyor Pau, estima tan l'actual *pàtria espanyola* que a nosaltres molt ens plau no conèixer, tampoc tindran la meravellosa virtut disolvent—benaurada virtut per nosaltres!—que avui en dia es ço que no podem menys que agrair-li de tot cor.

Entretant, enc que joves però tenint sobrerà experiència per a poder aconsellar a certa gent, recomanem al senyor Pau que estudiï; que no cerqui diccionaris de cap mena enc que un llibreter li digui i li asseguri ésser els millors: el diccionari serveix per a resoldre un dubte tingut per hom que ja coneix la llengua, i per tant no pot servir de res al bon senyor Pau. Nosaltres li recomanem que es comprí unes beceroles d'aquelles amb dibuixos i tot que *entren més*, i un cop ben apreses, comenci a estudiar Gramàtica, que es completament impossible, senyor Pau, fer les coses al revés.

Vostè es *jove* i encara reeixirà.

I a posta de tot això i per acabament, li volem recordar aquella dita que si hagués respirat més temps els sanitosos aires de la nostra Pàtria plà bé com diu: les cases no es comencen mai posant-hi la taulada, sinó cavant els fonaments.

En Font i Casas

En Font i Casas es mort. L'aventura del Marroc s'ens ha emportat un altre germà, un altre company.

En plena joventut i quant tot li somreia, en aquella terra llunya, defensant les figures de moro i l'honor nacional, un germà cau per no aixecar-se més.

Cau En Font quant Catalunya podia esperar molta glòria del seu esforç, ja que s'havia entregat a la causa de la seva llibertat.

Descansi en pau l'amic, quin recort perdurará entre nosaltres, bo i pensant sempre en qué maten més catalans al Marroc que no pas sinfeinners a Irlanda.

Grups escolars castellans

L'orientació que d'una temporada ensà ha prè la política de la Lliga Regionalista omplena de basarda el cor dels catalans de bona voluntat. Claudiacions i inconseqüències del cabdill... eleccions de regidors... i tantes altres coses; només mancava la resolució de l'afer dels Grups Escolars!

Per mes qu'el Sr. Nicolau sigui dels no dubtosos, hem de regoneixer que amb el famós R. D. s'ha reproduït el cas del caçador caçat i això essent benevolts amb la Comissió de Cultura de nostre Ajuntament.

Ara ens vénen a cantar els aventatges qu'ens atorga el R. D. Pobra «Veu»! Ella trova que amb afectuosa rectitud es otorgada una intervenció a elements municipals en el règim de les escoles esmentades! Quànta candidesa la nostra, que treïem l'enemic del pòu per a que ens perdoni la vida!

Què s'ens en dona que les escoles de l'Estat opressor siguin instal·lades en cambres infectes! Molts de mes per a fer-ne de ben nostres amarares de sol i d'aire! Ja ho sabem ben bé prou que l'Ajuntament té obligació de proporcionar a l'Estat local per a les escoles. I bé; ja en tenim!

Pero no podia esser: el maleït *intervencionisme* ha tingut de fer que les que haurien pogut esser escoles catalanes no ho siguin; ha fet que nostres fills tinguin d'anar a unes escoles que amb tot i esser al cor de Catalunya siguin regides (oh escarni) maleix que las de Madrid, com diu ben clar el R. D.!

Aquests dies apareixen per nostres carrers uns cartells amb les quatre barres des de on un minyó ens pregunta si ja protegim l'ensenyança Catalana. La majoria regionalista de nostre Ajuntament, (obrant a gust de la U. M. N.; i dels radicals) li pot donar una bona resposta. Li pot dir que la protegeix creant grups escolars que després cedeix a l'enemic d'occident per a que hi imposi la seva llengua, aquella que serveix per a domenyar-nos, humiliar-nos i omplir-nos d'insults; per a que en foragiti tot el que significui amor a les nostres tradicions, respecte a nostra nacionalitat!

El germà de les mans peludes i el braç robust vé de cacera... Tant fadigat i famolenc arriba qu'es vulgui vendre l'herència per un maleït plat de lleties?

Ai, que quan la voldrà recobrar no hi serà a temps!

JOAN DALLA.

La crisi i Catalunya

NOSTRA OPINIÓ

Durant set mesos un ministeri compost de personalitats escullides entre la «ménagerie» de la política espanyola, ha vingut treballant, amb certa bona fé, per a endegar l'Espanya, resolguent alguns dels seus problemes més immediats, prescindint, però, del problema de Catalunya, que es el més viu de tots i el primer que a nosaltres interessa.

L'opinió política de la gent d'allà dalt reconeixia, malgrat algunes discrepàncies de criteri, que aquest govern era dels més seriosos que hi han hagut a Espanya, ja que la seva obra, d'aprovar-se, seria fructífera per al país.

En aquest govern hi ha col·laborat amb tot el seu talent, entusiasme i esforços, En Francesch Cambó, leader de la Lliga Regionalista.

Havia de resoldre aquest Govern ço del desastre de Melilla, transports, hisendes..... Havia de reconstituir l'Espanya.

Mes, una d'aquelles travetes tan clàssiques en la política espanyola, i que han portat per a l'Espanya el descrèdit mundial, han tirat a terra tots aquells propòsits, fent declarar el govern en crisi.

Nosaltres, de totes maneres, ens en alegrem coralment, puig no ha passat res que no'ns pensessim.

I per cert que per a prevèure ço que ha passat, no calia pas gaire lluc. Calia solsament memòria per a recordar que fa molts anys que no impera a Madrid altre política que la de la traveta i la de la informalitat, impropia de cap persona que tingui un mitjà concepte de la dignitat.

A nosaltres, cap absolutament dels polítics de Madrid ens merèixen la més mínima confiança.

Als que creïen que En Maura era l'únic polític de certa altura que podia sentir un xic d'afecte per a Catalunya, els hem de recordar que fou qui combaté més encarnissadament al Congrés l'Estatut d'Autonomia.

De consegüent, per tots aquells polítics sentim igual despreci.

I ara, que mercès a la col·laboració d'un català el govern anava a fer obra en certa manera seriosa - encara que d'aquesta col·laboració En Cambó no n'hagi tret cap avantatge per a els anèls de Catalunya, - ara que es veien obligats a reconèixer que era la capacitat d'un català qui endegava ço que ells feien anar en orris, ha sorgit la mefistofèlica traveta del diable coixet.

I amb aquesta gent d'esquifida mentalitat, indigna, informal, barroera, inepte, apallassada, els catalans hém de col·laborar?

El català que després d'aquesta prova anés a formar part d'un govern espanyol, ja no tindrà disculpa, ja pot ser considerat, pel sol fet d'acceptar la cartera, com un pèrfid ambiciós, traïdor a Catalunya.

Car l'única política catalana ha de ser la de ferma oposició a tots els governs centralistes, formi'ls qui els formi.

La nostra política ha de ser de combat, d'anorreament. No hem de deixar viure a cap govern mentres no siguin satisfetes les aspiracions de Catalunya.

Que es desenganyin els il·lusos que es creuen que la satisfacció de nostres anèls ha de venir per l'efusió.

Prou col·laboracions. Guerra a Ben malaguanyats han estat els treballs i els esforços que hem malgastat més enllà de les fronteres de Catalunya.

Enemics d'Espanya

La premsa madrilenya que segueix la «patriòtica» ideologia de D. Clodoaldo Piñal, aquell que proposa arrasar a Catalunya i sembrar-la de sal per a aixís acabar d'una vegada amb els separatistes enemics de Espanya, no vénen que els pitjors enemics d'aquesta Espanya que volen defensar són els polítics centralistes.

Maura, Cierva, Alba, Romanones, Alcalá Zamora, Bergamín, Luca de Tena, Sánchez Guerra... Tota aquesta tafafa de polítics, els uns per neules, els altres per ineptes, per ambiciosos, per entrebancadors, per plens de mala fe, per debils, tots tenen manifesta incapacitat per a governar, no un país, sinó l'última província de l'Espanya morta.

En aquests moments en qué s'anava a fer quelcom per aquella Espanya gran, els polítics centralistes (como no?) ho priven i s'estimen més que primer s'ensorri aquesta Espanya que no pas sofreixin minva les seves ambicions personals.

I l'únic que treballava de bona fé per a aquesta Espanya gran, es, per sarcasme de la història, un polític català que els de la ideologia clodoaldesca havien titllat alguns anys avans de separatista, d'enemic d'Espanya.

I el comte de Romanones ha fingut la despreocupació (no volém posar-hi la paraula que's mereix) de declarar que ha fet caure aquest govern en nom de la llibertat.

Farsants! Quins són els ideals del comte de Romanones? Que es pensa que tot-hom, catalans i espanyols, no li saben la història?

Cada dia la política madrilenya fa més fàstic. Cada dia els catalans, per forsa, ens em de sentir més catalanistes. Cada dia ens em de doldre més que el fet viu de la nacionalitat catalana estigui junyit al carro de l'Estat espanyol.

I els polítics madrilenys ens demostren cada dia més, que l'única salvació de Catalunya està en la reconquesta de la seva personalitat integral.

I aquest és l'únic camí de les regions i nacionalitats espanyoles si volen salvar-se, si volen salvar a Espanya a despit dels seus enemics, que són tots els polítics centralistes.

ESPORTS

BOXA

En la vetllada celebrada a l'Iris Park el dia 17, l'afluència de públic fou grandiosa, essent el «clou» el combat Al Baker-Barrik.

Barbens del Punching-ball Club va vencer a Canals per abandono al quint round.

Albert-Aragonès feren matx nul després d'un bonic combat.

El campió Blind després d'esser molt dominat per En Grassi, per un cop baix que creïem donat involuntariament fou declarat vencedor per desqualificació d'en Grassi.

Per últim l'esperat matx entre el negre Al Baker «Huracá»-Barrik. El combat fou en extrem dur donant l'àrbitre matx nul. Alegant un cop baix en Barrik tingue intenció d'abandonar, mes l'actitud del públic feu que continués, faltant poc per a que fos declarat vencedor.

El nostre campió de totes les categories, Texidor «Kamaloff» havia retat avans de començar aquest matx, al que sortís guanyador.

El dijous passat l'Elias ens oferí una gran vetllada a base d'en R. Miró-Ch, Raymond y el welter P. Saez-A. Auger, que va complaure al públic qu'omplí el local.

Combat Brugué-Renau. Guanyá En Brugué.

Gomez-Llori feren matx nul.

Miró-Raymond després d'un combat a un «train» bastant dur fou declarat vencedor Miró per punts.

Al matx Saez-Auger la victòria fou d'en Saez per punts, qu'en el cos a cos va pendre ventafaja. Si be l'Auger pega

molt durament ab l'esquerra, En Saez esquivava amb la seva serenitat acostumada.

El fallo fou protestat per part del públic.

Per a el dijous dia 9 sigué anunciat el combat internacional a 10 rounds de 2 minuts L. Vallespin-Bonzonnie.

Betis de Sevilla-C. D. Europa

Es celebrá el dimecres a la tarda en el camp del Europa, el segon i últim, dels partits concertats amb el campió de la regió Sud.

L'espaiós camp del Club local es vegé plenament concorregut, i a la hora anunciada, a les ordres d'en Comorera s'alinearen de la següent forma:

Betis.—Santizo, Sagristan, Alonso, Iglesias, Molina, Perez, Arcos, Noguera, Gabriel, Rodriguez, Corses.

Europa.—Bordoy, Serra, Vidal, Xavier, Pelaó, Artius, Pellicer, Alegre, Balaciar, Juliá i Alcazar.

Donada la sortida apreciem una forta arrencada del Betis, posant en perill la porta local per alguns minuts, salvant el perill En Serra.

Degut a aquesta actitud creiem presenciar millor partit que'l primer, convenent-nos a mida que aná transcorreguent el temps, que això no passà de ser una il·lusió.

Després d'un llarc domini dels europeus, aprofitant una compromissada sortida d'en Santizo, l'Alegre marca el primer i últim goal de la tarda finint poc després el primer temps.

A la segona part en general, notém una molt mala actuació dels delanteres locals.

Després d'una escapada del Betis veritablement *sevillana* fineix l'encontre.

A la sortida, sentim un espectador que diu:—Que poc li costará al Barcelona de ser finalista del Campionat d'Espanya!

En el partit de desempat celebrat el darrer diumenge entre el Martinenc i l'Espanya, aquest darrer, que havia conseguit varies victòries federatives, va lograr una victòria esportiva.

Va quedar, per consegüent, campió del grup B.

I els simpàtics martinencs que no's desanimen, car tenen mereixements sobrats per a conquerir aquest campionat. Llástima que aquesta vegada, la decisiva, la sort no'ls hagi estat falaguera!

NITUS.

Sentim que causes involuntàries i imprevisibles, no hagin permès la sortida d'aquest número en el dia que devia sortir, i demaném perdó als nostres estimats llegidors.

Mes, durant aquestes hores de retràs, han ocorregut a la política de l'Espanya successos que podém comentar degudament. Si ho haguéssim hagut de fer en el número següent, haurien perdut gran part de la seva actualitat.

Por a obviar aquests defectes, inherents a tota publicació quinzenal, de seguir comptant amb el favor de nostres llegidors, que ha superat els càlculs més optimistes, potser no trigarem gaires setmanes a anunciar als nostres amics que JORDI ERIN sortirà cada setmana.

Al que llegeixi, vengui o afavoreixi l'A B C, ni amissat, ni compassió.

Es traïdor a Catalunya

Trabucades

«El Noticiero Universal» ressenya-va l'apat de la *Federación Monárquica Autonomista*, fillola de la Lliga Regionalista. Hi parlaren els regidors electes pels vots dels catalanistes senyors Marqués d'Allella i Nadal, el senyor Marqués de Camps, senador nacionalista (?) i el senyor Maluquer i Viladot. I al final de la ressenya, amb certa estranyesa que potser era ironia, feja constar el «Ciero» que «*todos los discursos fueron pronunciados en catalán*».

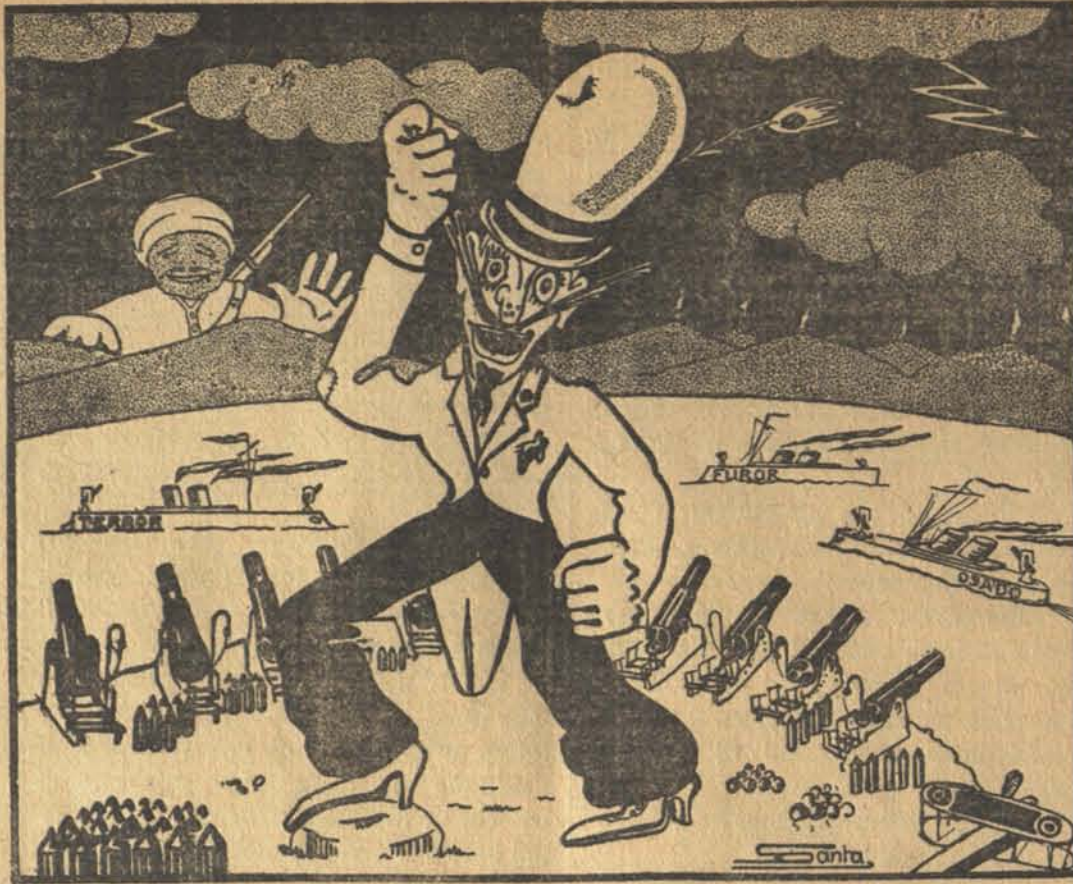
Potser no durará gaire l'extranyesa del comfrare. Aquests senyors están ara en franc camí d'evolució, i en «aras» de l'Espanya gran ja s'acostumarán a pronunciar els seus eloquents discursos en harmoniosa.

Dintre de poc pendrán possessió dels seus càrrecs al Ajuntament els nous regidors que la ciutat i les trampes han elegit.

Oficialment, son representants de la ciutat.

Al pendre possessió, doncs, de llurs càrrecs, desitjariem que es recordessin que en nostra terra ens regeixen encara unes lleis que ens vexen, que els mateixos decrets que dictà Felip V. al robar-nos nostres llibertats, segueixen encara en peu, que a aquestes lleis que ens oprimeixen s'hi ha afegit encara la Llei de Jurisdiccions, que darrerament s'ha dictat un decret, a propòsit de les notaries, que es un nou afront a nostre Dret. que la nacionalitat catalana vol el

Turquia aliada amb Abd-El-Krim?

«Dícese que Turquía se ha ofrecido a Abd-El-Krim para suministrarle submarinos con el objeto de que pueda hacer mejor la guerra a España».
(De qualsevol diari de Madrid)

Don Clodo:—Turquía en Europa y Asia, Marruecos en Africa....
¡Leche de burra! ¿Si volveremos a una nueva conflagración Universal?

reconeixement íntegre de la seva personalitat...

No dubtém que farán la protesta platónica i l'afirmació de catalanitat, platónica també, que acostumen a fer cada any, i que de tan platòniques ja sembla una burla.

Convenen i volém coses més positives que fassin una miqueta més d'efecte al Govern Central, car a l'Ajuntament del Cap i Casal de Catalunya no li falten mitjans per a fer valdre la seva voluntat.

Manca, tan sols, que aquests mitjans se sàpiguen i s' vulguin emprar!...

El comte de Romanones, parlant amb els periodistes amb ocasió de la crisi, els hi va contar que avans de decidir-se a donar la célebre trucadeta de telèfon, va estar deu hores consultant-ho amb el coixí.

Aquest preciós detall de la seva respectable intimitat que amb tanta amabilitat es va complaure el comte en contar-lo als periodistes, dona a aquests una pista a seguir per a trobar noves sensacionals.

Tot estriva en fer-se amb la raspa del comte, i preguntar-li cada matí:

—Escolti, Gildeta, quantes hores ha estat el seu amo tenint consulta amb el coixí aquesta nit?

Si la raspa és una mica badoca o cerril, allavors se li diu en parla més llana:

—Voldria dir-nos quantes hores ha estat jeient aquesta nit el senyor Comte?

I si la criada diu que ha jugut més de deu hores, no falla: Es que el comte se n'ha rumiat alguna.

**SALVAT
PAPASSEIT**
LLIBRERS
BARCELONA

LLIBRERIA
NACIONAL
CATALANA

CORTS CATALANES, 615
TELEFON 4902 A

Forn - - Dolceria - - Pastelería

JAUME FIGUERAS

Pa estomacal - Pa de Viena - Pa de mantega
Brioche i Croissants calents matí i tarda

Diputació, 305 (prop Lauria) Telèfon 4684 A. - BARCELONA

J. CARDÚS

Paraigües
Ombrel·les
Vanos

Portaferrisa, 10 Barcelona

Casa Turón

Rambla de les Flors 24

Camisería i Corbatería

Les mes altes novetats
en genres estrangers

FÁBRICA D'ARTICLES DE PELL

Successor de
JOSEP BONASTRE

Roger de Lluria, 56 Barcelona

TALLER DE CONSTRUCCIONS

Vidua de

PERE MARESMA

Treballs per a fàbriques de Farines,
Teixits, Filats i Estampats

St. Joan de Malta, 39 Tel. 176 S. M.

TURRÓ & VALLS

Joiería - Platería - Relotgería i Bisutería fina

Única casa on hi trobareu tota mena d'objectes de verdadera ganga
Gran assortit en Bábis i Bebés—Relotges pulsera de 2 ptes. per a nens i nenes
El que compra una volta es convenç de la diferència de preu-Especialitat en el encàrrecs-Preu fixe

Despertadors des de 6'50 ptes. garantitzats

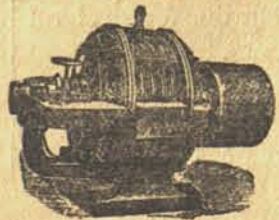
Carretera antiga de Valencia, 11
Telèfon 506 S. M.

Barcelona (P. N.)
(Prop del Quatre Cantons)

**Impremta
Martinenca**

Carrer del Clot, 112
Telèfon 358 S. M.

Tallers de Construccions, Reparacions i
Instal·lacions Elèctriques

**MARCELI
ROVIRA**

Clot, 80
Tel. 516 S. M.

FRANCISCO PUIG

Pelai, 32

Camisería

Corbatería

Articles d'alta novetat

**Vilanova Mateu
S. A.**

Magatzems, Fàbrica i Despatx: Clot, 141
**Carbons Minerals i Vegetals
Llenyes-Cok-Carbó Vulcano**
De grans resultats i economia per a cuines
econòmiques i calefaccions

Sucursals de la venda al detall: Clot, 141;
Bailén, 54; S. Vicens, 25; Escudillers, 67
Perla, 15 Verdí, 17.

Joan Masclans

Taller de Sastreria a mida

Els millors genres del país i estrangers

Arc del Remei, 4 Barcelona

BAC

05(46.711 Bar) Jor. P. 607